

סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

מאמרי השבוע

כ"ג - כ"ז אב

ה'תשפ"ה

תוכן עניינים

<u>4</u>	<u>יום השיבוש' ושירת הברבור של 'ישראל הראשונה'</u>	א
<u>7</u>	<u>תגובה למאמר "על מסע המחנות, אחדות וסילוף הגות"</u>	ב
<u>10</u>	<u>העמקה במשמעות תמיכת המערב בישראל</u>	ג
<u>13</u>	<u>"עם ישראל, אנו ערוכים ומוכנים לפקודתך!"</u>	ד
<u>16</u>	<u>חוזה המדינה היהודית</u>	ה

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

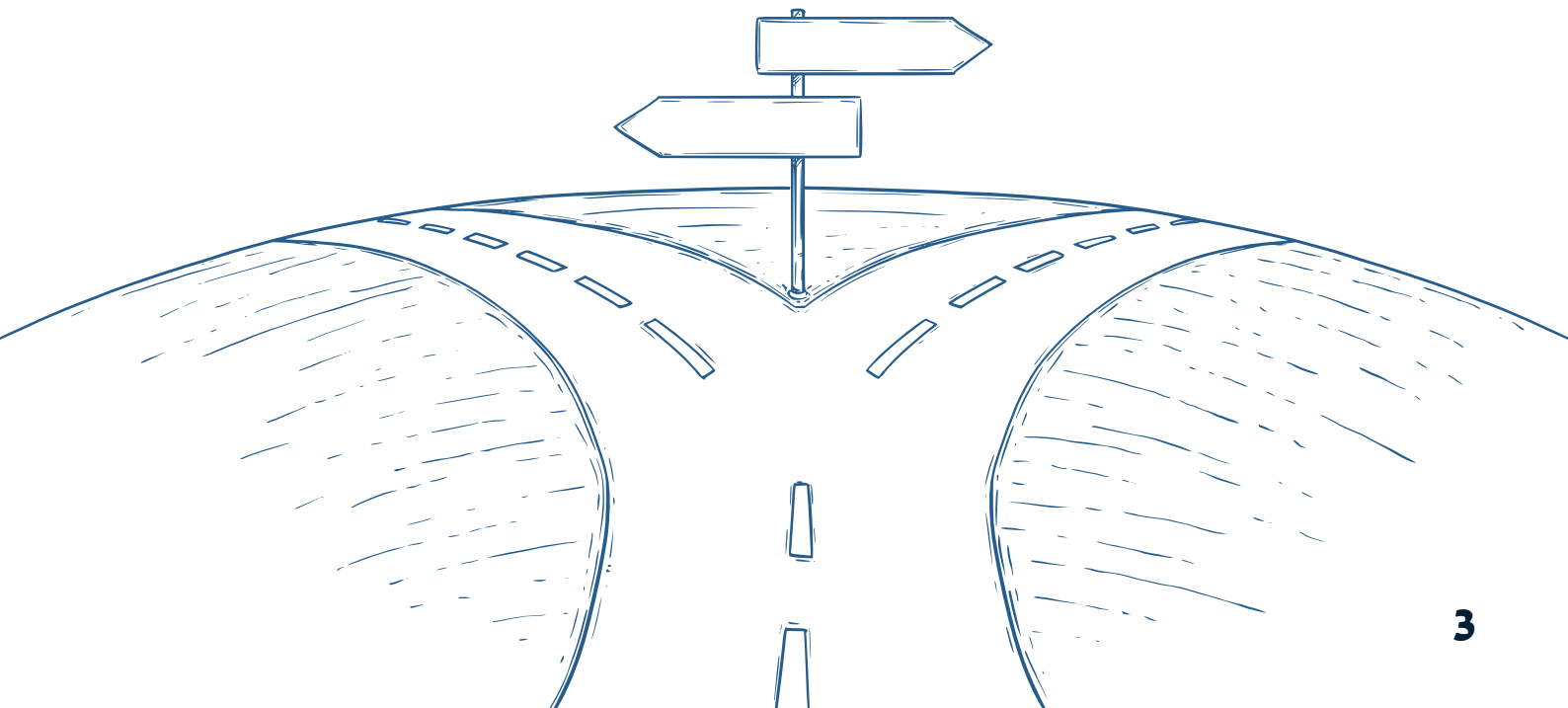
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: ooffice@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

יום השיבוש' ושירת הברבור של 'ישראל הראשונה'

אודי בן חמו

ליום הזעם, השיבוש ועצירת המדינה, הנקרא בשפה צינית ומכובסת 'יום הזדהות', אפשר להגיב בכל מיני צורות.

מיותר להרחיב מדוע השיבוש' הזה אינו תורם שום דבר, אלא רק מזיק למאמץ הלאומי. לפיכך ננסה להאיר זוויות מבט נוספות בנוגע ל'יום הזדהות'.

אם בכל זאת הנושא הזה עדיין אינו מבורר אצלכם, שאלו את עצמכם **כיצד מגיבים אויבינו לתמונות הללו**. זה יספיק כדי להבין, שהשיבוש והכאוס - לחם חוקם של ארגוני המחאה - משרתים למעשה את אויבינו, והם בוודאי שמחים על כך.

א. המציאות שבה האומה נלחמת על קיומה, וסוף סוף - תחת קשיים עצומים - מצהירה שמטרתה היא חיסול החמאס ואי כניעה לו, ובאותה עת יש בה מי שקורא להשלים עם קיומו של האויב הזה תמורת 'עסקה' שכלל לא יודעים את פרטיה, **מעידה על חורבן כללי של היגיון ושל חשיבה בעלת לכידות רעיונית, ועל חורבן המושג 'עם' אצל חלקים בציבור הישראלי**. כנראה נותרו עוד שאריות גלותיות רבות שיש להתנקות מהן, והדבר מצריך מאמץ תודעתי לא קטן. לא נעים, אבל נתמודד.

ב. **מתי מחאה מאבדת את לגיטימיותה?**

בפשטות ובלי להסתבך: כשהיא מפעילה אלימות.

הן אלימות מילולית והשתקה, והן אלימות פיזית.

- אם אינכם תומכים בגישה הנלווה של המחאה אבל צריכים להתנצל במלל רב ולומר **'גם אנחנו דואגים לשלומם של החטופים'**, כי אתם פוחדים ממפעל ביוש (shaming) ענק, מופעלת עליכם אלימות;

- אם אתם חוששים להביע את דעתכם במקום העבודה, באוניברסיטה או בבית החולים שמא יבולע לכם, **מופעלת עליכם אלימות**;

- אם דעתכם אינה יכולה להיאמר ללא חשש שתיתפסו כהזויים, לא לגיטימיים, 'שונאי חטופים' ו'אוכלי מוות', **מופעלת כלפיכם אלימות**;

- אם אתם חסומים בכביש ומעוכבים מלהגיע למחוז חפצכם, גם אם זה חוף הים או בית קפה ולא רק בית חולים או מרכז שיקום או מקום עבודה או מילואים, **מופעלת כלפיכם אלימות**.

ראוי להודות בה, לא להתעלם ממנה.

זוהי כמובן אלימות מעונבת, מנומסת, של אנשים 'נכונים' המפגינים 'מדם ליבם'. זוהי לא אלימות של אספסוף המצוי בטנטרום. מה פתאום. להם יש תמיד 'כוונות טובות'.

זוהי אלימות ממוסגרת היטב של 'טובי בניה' של 'ישראל הישנה והטובה'.

אם אתם חסומים בכביש ומעוכבים מלהגיע למחוז חפצכם, גם אם זה חוף הים או בית קפה ולא רק בית חולים או מרכז שיקום או מקום עבודה או מילואים, מופעלת כלפיכם אלימות

”
**השמאל בנוי ומבוסס
 על עולמות הדמיון
 והמניפולציה. זוהי
 אומנותו. חזון
 אוטופי המבקש
 לשנות סדרי עולם
 בכוח ובמהפכנות**

ג. **המחאה הזו היא מחאה מלאכותית, חסרת כל השפעה אמיתית במציאות** היא מבוססת אמנם על צערן הכן של משפחות חטופים הנאנקות בסבלן, אך היא רוכבת על גבן בניפוח מניפולטיבי המהודהד בכלי התקשורת ובעזרת משרדי הפרסום. שום דבר לא מעבר לכך.

השמאל בנוי ומבוסס על עולמות הדמיון והמניפולציה. זוהי אומנותו. חזון אוטופי המבקש לשנות סדרי עולם בכוח ובמהפכנות, מסרב להביט למציאות בעיניים ולכן מוכרח להשתמש בעולם הדמיון כדי למכור את עצמו. כך בספרות, בסרטים, באומנות חזותית ועוד. **באופן כזה אפשר, למשל, לתת למחבלים רובים (ראו הסכמי אוסלו), לקרוא לנרצחים בעקבות ההסכמים 'קורבנות השלום' ולתת ליאסר ערפאת פרס נובל לשלום.** הזיה. לעומת השמאל, הימין עוסק בשימור הקיים ובשיפור איטי של המציאות, ולכן העיסוק בעולמות הדמיון והתרבות נתפס אצלו לרוב כמותרות.

ד. **'איחוד מאבקים'**

מי מפגין ומשבש היום?

כל אלו הממצבים את עצמם כמדוכאים, כקורבנות, כסתומי פיות וכדומה. ובעיקר, כל מי שרואה את עצמו כאטום יחיד וחסר הקשרים. ללא עבר, ללא עתיד, ללא לאום, ללא משפחה וללא היסטוריה. רק 'הווה נצחי'. לא פלא אפוא, שעל שלט עם צבעי תנועת הלהט"ב כתוב: 'לכולם מגיע חופש', ולמטה חתום: 'מטה המשפחות להחזרת החטופים והנעדרים'. מוזר, לא?

אבל רגע. אם אדם הוא להט"ב אך הוא מסרב להיכנע לחמאס - מה עליו לעשות?

שמא הוא חייב לאמץ את כל חבילת הערכים המוצעת לו, אחרת לא יתקבל לקהילה? 'הכל כלול', מה שנקרא?

”
בסוף
מסתבר
שכל
המאבק
הזה הוא
מאבק על
כוח,
הגמוניה
ושררה.
המדינה
הולכת
ומשתנה
להם,
לאחינו
המוחים,
המשבשים
והזועמים,
שכמובן
זועקים
מדם ליבם

ה. אולם רבים מה'משבשים' אינם מסכנים ומדוכאים, הם נראים דווקא מהעשירון העליון של החברה!!

נכון. בסוף מסתבר שכל המאבק הזה הוא מאבק על כוח, הגמוניה ושררה. המדינה הולכת ומשתנה להם, לאחינו המוחים, המשבשים והזועמים, שכמובן זועקים מדם ליבם.

לכן הם ינצלו כל מציאות מורכבת ושבירית כדי להפיל את הממשלה, לעצור את המלחמה, להפריע לניצחון - שיהיה בעצם תבוסה לתפיסת עולמם. הם ימשיכו לחולל כאוס, להפר את החוק, להשתיק ביקורת ולסתום פיות. הרי המדינה היא של אבא שלהם בכלל, אז מי אתם שתגנו את פועלם? בכלל, תגידו תודה שהם העלו ארצה את הוריקם (כפי שאמר פעיל המחאה הוותיק, הטייס אמיר השכל, לשוטר ממוצא אתיופי)...

ו. ולמרות הכל, לצד ביקורת שכלית חריפה וחדה על הצעדים הנפסדים הללו, כדאי מאוד לשמור על קור רוח ודופק נמוך, ולחוש תחושה ברורה של עליונות מוסרית (שאין בה התנשאות), של יציבות נפשית ושל גאווה גדולה על בגרות ועל תפיסת עולם נכונה, שהוכחה אמפירית פעם אחר פעם. כל אותם אלו שבזו שוב ושוב - בעצם צדקו, וכעת חובה עליהם להיאבק על תפיסתם. למען הכלל והפרט גם יחד.

אל דאגה, עוד נתחבק עם אחינו גם פיזית. אבל כעת אנחנו בשלב של הדגשת העמדה הנכונה והצודקת בוויכוח, ללא ערבוב וטשטוש עמדות. ולכן, צו השעה הוא לא לשתוק. ראוי להצדיע לכל מי שהביע ומביע עמדה בעצמאות ובאומץ בימים אלו.

ז. ובעיקר, במציאות הזאת הייתי מציע לחוש חמלה. חמלה לא מתוך ויתור ולא מתוך חנופה. חמלה מהמקום של המבוגר האחראי, הרואה את בנו הקטן משתטח במרכול על הרצפה ובוטט לכל הכיוונים, והמבוגר, במבוכה לא קטנה מהסובבים אותו, מלטף את ראשו של הילד ואומר לו: 'בוא חמוד, זה נגמר, יש לנו עוד דברים חשובים לעשות'.

ודי לחכימא ברמיזא.

תגובה למאמר "על מסע המחנות, אחדות וסילוף הגות" של איתי אסמן

שלום איתי,

קראתי את הפוסט האחרון שלך ב'סוללים דרך'.

גם אני גדלתי בקיבוץ חילוני למהדרין וזכיתי להכיר את התורה שלנו רק אחרי הצבא.

בצבא שירתתי בשירות משמעותי ושם הכרתי את בעלי שהיה מ"פ בצנחנים והמשיך לשירות ארוך בקבע, בעיקר בסיירת מטכ"ל.

מלחמת לבנון היתה סיפור המסגרת להקמת הבית שלנו ואולי גם טריגר לחיפוש שלנו אחרי האמת והקב"ה.

שנים רבות עברו ואנחנו מנהלים היום, באהבה גדולה, משפחה חרדית. שמחים במקום שלנו ומוודים עליו.

עם זאת, בתוכנו, חי העבר ובוועט חזק מאוד. תמיד הוא בוועט. אבל כמעט שנתיים שאי אפשר להתעלם מהבעיטה.

הכתיבה שלך מרפאה את מחלת עגל הזהב המודרנית. היא מכריחה את כולנו להמתין למשה רבנו גם אם לא ברור בדיוק מתי הוא אמור לרדת מן ההר; גם אם אנחנו מוצפי חרדה שמא זה לא יקרה; גם אם הרבה יותר מושך ופוטוגני להצטלם עם עגל חקלאי-מביא-תועלת מאשר עם תורה עתיקה, שברלוונטיות שלה כל הזמן מטילים ספק.

כתיבה שמסתכלת בעיניים ולא משלמת מיסים לבלורית ולתואר. אז את ההערכה הזאת רציתי קודם לכל להביע.

יש לי לב חם ומעריך מאוד כלפי המגזר הדתי לאומי. קבוצה שיחד עם היותה מרובת קולות אפשר עדיין לזקק ממנה צליל נקי של ערכיות, חיים מונחי אידיאולוגיה ועשייה מבורכת של קידוש השם.

והקול הזה מוצא בי הדהוד וקשב. יש בתוכי מלחמת לבנון שאף פעם לא הסתיימה ואני מגוייסת כל הזמן כאילו מעולם לא החזרתי ציוד בבקו"ם. אבל בכל מוצ"ש בו מטיחים דתיים בגבעת שמואל משפטים קשים לאוזן בשכניהם מבני ברק, משהו בתוכי בוועט חזרה.

בקול ומבט רוויי זעם הם צועקים: 'האחיכם יצאו למלחמה ואתם תשבו לכם במזגן' וכו'? ואכן הפסוק המקורי מביא תביעה שיש להתמודד איתה. וגם ניתן להתמודד איתה. אבל היא חריפה ואמיתית.

מאידך אף פעם לא נחשפתי למשפטים אחרים שמופנים כלפי תושבי מדינת תל אביב (שמשמטיה, אגב, מרובים), למרות שראוי היה להפנות אותם אליהם. כמו: "והיה אם שמוע", או "אם בחוקותי תלכו". שבת. כשרות. טהרה. לא רק שהם לא מטיחים אותם החוצה, לאנשים שבזים לתורה, נראה שהם בקושי לוחשים אותם לעצמם.

כדי שהמקף יהיה מחבר הוא חייב להיות מחובר. מחובר למקור ולשורש.

**הכתיבה
שלך
מרפאה את
מחלת עגל
הזהב
המודרנית.
היא
מכריחה את
כולנו
להמתין
למשה רבנו
גם אם לא
ברור בדיוק
מתי הוא
אמור לרדת
מן ההר; גם
אם אנחנו
מוצפי
חרדה שמא
זה לא יקרה**

”
**הציבור החרדי, שעדיין
בוחר להיות מחובר
לגולה, שאף פעם לא
התנתק ממנה, ממשיך
לזכור כמה מסוכנת
היא אהבת
האמנציפציה וכמה
מהר הופכת השכונה
המעורבת לגטו מבודד**

נדמה שחלקים מהציבור הדתי לאומי (וברור שאותם המוחים בגבעת שמואל לא מייצגים את כולו), פשוט בחרו לצנוזר באופן מגזרי את התורה של כולנו. ספר שופטים, שמספר לנו איך בכל פעם שהתרחקנו מאבא שלנו הוא שלח לנו אויב שהזכיר לנו לחזור הביתה; פרשת בחוקותי שמסבירה לנו יפה שהדרך היחידה לחיות בארץ הקדושה הזאת היא דרך של שמירת תורה ומצוות, כל אלה נעלמו מהרפרטואר שכולל כרגע מצווה אחת בלבד: גיוס לצבא.

אני מרגישה שהציבור הדתי לאומי, בחלקו, מפספס בגדול משהו בסיסי שקשור במערכות יחסים.

הוא מפספס את ההבנה שזה לא יקרה, החילונים לא יאהבו אותו. נקודה. והוא קָמָה לאהבה. לאישור. להצדקת המקף המחבר. הוא הרי רוצה באמת אחדות. אבל הוא לא מפנים שהוא לא יצליח לצאת מהפינה של ילד הכאפות והוא לעולם לא יהיה מלך הכיתה.

כי הוא מהווה כתב אישום, סמוי או גלוי, לכל יהודי שחי בארץ ישראל. כי גם אם יש יהודים שמעולם לא קראו את פרשת בחוקותי - הם עדיין יודעים אותה. היא חלק מהדי.אן.איי שלהם. והם לא רוצים לחבק את התשובה הזאת שאומרת שכל עוד תהיה כאן כפירה ומצעדי גאווה וחילול שבת, אבא שלנו לא ירשה לנו לצאת לבד החוצה ולהיות עצמאיים. הוא כל הזמן ימשיך להזכיר לנו לחזור הביתה. מוקדם. ומהר.

לפעמים, כדי לזכות באהבה, אנחנו מוכנים לחבור לקואליציות משונות, לבריתות של משרתים, בשירותים שונים, ובלבד להיות, לפחות פעם אחת, בצד היפה של ישראל היפה, הנאורה והמכילה. בעיקר את עצמה.

וזה אולי אחד השורשים של המקף המפריד בין הציבור החרדי והדתי.

כולם רוצים שיאהבו אותם. אבל הציבור החרדי, שעדיין בוחר להיות מחובר לגולה, שאף פעם לא התנתק ממנה, ממשיך לזכור כמה מסוכנת היא אהבת האמנציפציה וכמה מהר הופכת השכונה המעורבת לגטו מבודד.

הציבור החרדי מוכן לחכות למשה רבנו. לא רק שלא אכפת לו שהרוקדים סביב העגל ילעגו לו, הוא אפילו רואה בלעג הזה הוכחה לנאמנות שלו למשה.

וגם הציבור החרדי לגמרי, אבל ממש לגמרי, לא חף מאתגרים. ואתגרים היא מילה קצת מכובסת לכשלים, תקלות או אפילו מומים של ממש. קשה לו להחזיק את הגעגוע - והוא עדיין לא מרגיש גאולה. הפער הזה מביא כאב תהומי. וכשקשה לך אז לפעמים אתה מתעלם. מתכחש. ואפילו עויין. כואב לי כל כך לראות את זה. ואני מוצאת את עצמי הרבה מאוד כועסת על הציבור האהוב שאני חלק ממנו. כנראה שהכלת מורכבות היא חלק חשוב מהגאולה.

נראה לי שלבעלי תשובה בדור שלנו יש שליחות מיוחדת. המורכבות לא זרה להם. את הדרך שלהם אל התורה הם עשו דרך הטלת הספק. דרך חוסר הנכונות לרקוד סביב שום עגל שהוא, מבלי לבחון אותו קודם. ואת הכלי הזה של הטלת הספק הם יכולים לקחת איתם ולסלול דרך. להמשיך לשאול שאלות, להמשיך לאהוב ובעיקר - להמשיך לחשוב...
מעריכה מאוד את מה שאתה עושה ממקומך. באומץ וביושר. משתדלת מאוד, מפינתי שלי, כמרצה לקהל חרדי מגוון וחרד מאוד, וכמי שפוגשת כל הזמן ציבור חילוני במסגרות שונות, להביא את בשורת המורכבות ואת אתגר החשיבה, האחריות והבחירה.

שנזכה לראות גאולה שלמה
ולמצוא סוף סוף נחמה בבניין ציון וירושלים.

”
**הציבור
החרדי
לגמרי, אבל
ממש לגמרי,
לא חף
מאתגרים.
קשה לו
להחזיק את
הגעגוע -
והוא עדיין
לא מרגיש
גאולה.
הפער הזה
מביא כאב
תהומי**

העמקה במשמעות תמיכת המערב בישראל

עזרא הימן

בקבוצה הזו איננו עוסקים בדרך כלל בניתוחים גיאופוליטיים. יש מקומות טובים יותר לכך. אנחנו כן עוסקים בזרמים התרבותיים המשפיעים על המציאות שלנו ומעצבים אותה, וזה משהו שחסר כל כך ברוב הדיונים המקצועיים. גם את מה שאכתוב אנסה לשמור ברוח זו.

התרבות
הנוצרית
השאירה
חותם כל
כך חזק
במערב עד
שהיא
מעצבת
אותו גם
בעידן
החילון
הפוסטמודרני

א. ההטבעה הנוצרית ב'זכות של ישראל להגן על עצמה'

ליחסי האהבה-שנאה של המערב לישראל יש שורשים עתיקים מאוד, עתיקים כימי המערב עצמו.

הגורם הדומיננטי ביותר ברצף הזה היה אירופה הנוצרית. הגורם הזה עדיין משפיע מאוד, למרות היחלשות הממסד הנוצרי, כיוון שהתרבות הנוצרית השאירה חותם כל כך חזק במערב עד שהיא מעצבת אותו גם בעידן החילון הפוסטמודרני.

הזמנים אמנם השתנו, אך התפקיד המיועד לישראל - של הקורבן הסובל ומתייסר, נותר על כנו.

ההכאה על זוועות השואה, והתמיכה בקיומה ובהגנתה של ישראל בעקבותיה, מעוצבים במידה רבה בהתאם לאותו מיקום של עם ישראל כקורבן. הם ראויים לחמלה, להבנה, לסיוע - כל עוד הם החלשים והמיוסרים, 'כיאה להם'.

מס השפתיים השגור כל כך של מנהיגי המערב, "לישראל יש זכות להגן על עצמה", הוא מקסימום התמיכה שניתן לסחוט ממי שגדל על כך שמקומו של עם ישראל הוא להיות המותקף והקורבן.

ב. משבר תפיסת הצדק

המערב של אחרי השואה השתנה. ערך הצדק עבר מזהויות לאומיות חזקות להגנה על זכויות מיעוטים. ההגנה (ההפכפכה והמסויגת) על קיומה של מדינת ישראל בדור שאחרי השואה, המוקפת צבאות חזקים ממנה, הייתה חלק מזה.

ואז הגיע שחרור ירושלים ויו"ש.

האסלאם למד את 'שפת המיעוטים' של המערב, והמשיך בניסיונות ההשמדה של ישראל בלבוש של מיעוט הזקוק להגנה. במקביל, ישראל הלכה והתחזקה, צבאית וכלכלית. זה נתן תירוץ מספיק טוב למערב לסייג שוב את תמיכתו בישראל. התחילו גינויי 'הכיבוש'.

”
השנאה העצמית הזו
הלכה עד השורשים
היהודיים של המערב,
המלמדים את האדם
את מעלתו בעולם, את
מותר האדם מן
הבהמה. ולכן השנאה
מופנית כלפי ישראל

אבל עדיין הייתה הפרדה.
מיעוטים יהודיים בעולם כן. ישראל כן. יהודה ושומרון לא. מעצמה לא.
שינוי, אבל מסויג.
עדיין היהודים וישראל 'הקטנה' חסו תחת 'הזכות להגנה'. והיהודים הליברלים במערב עדיין
הרגישו בטוחים מתמיד.

כך עד לעידן הטרלול הפרוגרסיבי, שהגיע לשיאו בשמחת תורה תשפ"ד. אז הכל השתנה.

ג. שינוי עומק בשמאל במערב

בעידן הפרוגרסיבי, התמיכה במיעוטים הפכה במערב לשנאה עצמית, בעיקר בשמאל.
השנאה העצמית הזו הלכה עד השורשים היהודיים של המערב, המלמדים את האדם את מעלתו
בעולם, את מותר האדם מן הבהמה. ולכן השנאה מופנית כלפי ישראל.

המראה של מרכז 'הלל' היהודי באוניברסיטת הרווארד, בניין זכוכית בלב הקמפוס, הסמל
הליברלי של הגנה על יהודים - התחלף ביהודים שמסתירים את זהותם בפינות אפלות.
השמאל במערב הופך את עצמו לצורר העם היהודי בתחפושת ליברלית של הגנה על מיעוטים.

ד. תקוות התמיכה בישראל מימין

לעומת זאת, הימין במערב מחפש מחדש את הזהות הלאומית, ומוצא בישראל שותפה.
לכן בשנים האחרונות בכלל ומאז פרוץ המלחמה בפרט, התמיכה בישראל מגיעה מהימין
במערב, ואילו המחנה המתהדר בערכים ליברליים מפגין שנאה.

אך התהליך הזה של שלילת ישראל מטלטל את המערב כולו, וכתגובת נגד לשמאל, גם בימין
במערב מתעוררות פינות אפלות של שנאה לישראל.

הטלטלה הזו, מלווה בשיטפון של האסלאם באירופה, עלולים להוביל אותנו בהמשך הדרך לתקופה שבה נזדקק להרבה גבורה ואורך רוח. אף אחד לא יודע איך תיראה ארצות הברית אחרי עידן טראמפ, ואירופה בעוד 20 שנה.

ה. תמיכה מתוקנת יותר צומחת כאן

בניגוד לשמאל העולמי ולאזורים בימין העולמי, התמיכה בישראל הולכת ומקבלת פנים נקיות יותר.

לא עמדת 'זכויות מיעוטים נרדפים להגנה עצמית', שכבר פשטה רגל, אלא חיבור עמוק יותר לזהות, לסיפור ולערכים של עם ישראל..

יחד עם טלטלות השנאה, גדלה גם הציפייה מעם ישראל למשהו גדול יותר, להובלה של דרך, שתיתן משמעות מחודשת לחיי האדם בתוך המציאות המשברית במערב כולו.

אז יש לנו ממה להיזהר. ויש להוסיף אומץ וגבורה. ויש מקום לציפייה זהירה, ומשהו יגדל מזה. בטוח.

”
יחד עם
טלטלות
השנאה,
גדלה גם
הציפייה
מעם ישראל
למשהו גדול
יותר,
להובלה של
דרך, שתיתן
משמעות
מחודשת
לחיי האדם
בתוך
המציאות
המשברית
במערב כולו

“עם ישראל, אנו ערוכים ומוכנים לפקודתך!”

איתי אסמן

בסרטון שהתפרסם השבוע אמר מפקד חטיבת השריון 401 כך: “הרבה שואלים אותי: לא קשה לכם? יש לכם עוד כוח? מסוגלים להמשיך? ואני אגיד בצורה גורפת: יש לנו המון כוח. בגוף, ברוח, באמל”ח. נעמוד בכל משימה”.

בואו נתעכב על הביטוי “הרבה שואלים אותי”. הוא סיפר שזו שאלה שהוא נשאל בערך פעמיים ביום (!).

איך קורה שכל כך הרבה אנשים שואלים מח”ט בצה”ל שאלה כזו? מניין מתפתחת הנחת היסוד הטמונה בשאלה הזו?

ויותר מעניין: כיצד ייתכן שדבריו של המח”ט כל כך הפוכים מהנחת היסוד של האנשים הרבים ששואלים אותו?

מי שיוצר את התודעה הכוזבת הזו הוא בראש ובראשונה התקשורת הישראלית.

רוב התקשורת הישראלית כבר מזמן אינה מבצעת את תפקיד העיתונות ואינה מתנהלת לפי שום כללי אתיקה בסיסיים. קראו את הספר של חנן עמיאור ‘הסדנה להנדסת תודעה’, וכל תפיסת המציאות שלכם בנוגע לתקשורת תשתנה.

התקשורת אינה מדווחת על עובדות, היא מייצרת אותן. היא כבר מזמן לא ‘כלב השמירה של הדמוקרטיה’ אלא כלב התקיפה של הפרקליטות והאליטות, כדברי ד”ר גדי טאוב.

מדובר בסוג של מפלגה פוליטית, בעלת אג’נדה מאוד ברורה, וכל מסגור השיח וסדר היום הציבורי מוכווון כדי לשרת את האג’נדה הזו. הסיפור הוא לא החטופים, ולא הרעב בעזה, לא הפוסט טראומה המתפשטת ולא המילואימניקים שקורסים.

אפילו לא גיוס החרדים. כל אלו ודאי סוגיות המצריכות טיפול, אך הן מנופחות, מועצמות ומהוות משחקי תודעה כדי ליצור תחושות קשות בקרב הציבור, שלפיהן פשוט רע כאן במדינה והכל קורס.

השמאל הישראלי לא המציא את השיטה הזו. היא לקוחה מפילוסופיית קרל מרקס, ואחריו הרחיבו אותה אנשי ‘אסכולת פרנקפורט’. וכך, תפיסות עולם ושיטות עיצוב תודעה מלפני שנים רבות משפיעות עד היום על חיינו.

באופן כללי ובלי להרחיב, מרקס טען שבעלי ההון שולטים בפועלים המדוכאים, ולכן הפועלים צריכים להתמרד נגדם. רק כך יגיע השוויון והמציאות תתקדם.

אך ‘אסכולת פרנקפורט’ לקחה את המודל הזה והרחיבה אותו לשאר תחומי החיים. לשיטתם, הדיכוי המעמדי הוא לא רק בכלכלה ובאמצעי הייצור, אלא גם בתרבות, בפוליטיקה, בדת ועוד. בכולם יש מדכאים.

כל אלו ודאי סוגיות המצריכות טיפול, אך הן מנופחות, מועצמות ומהוות משחקי תודעה כדי ליצור תחושות קשות בקרב הציבור, שלפיהן פשוט רע כאן במדינה והכל קורס

”
**הגאונות של
 התקשורת היא לקחת
 אירועים יוצאי דופן
 שאכן קרו, ולנפח
 אותם. להבנות את
 המציאות, ליצור את
 סדר היום הרצוי לה**

וכל המדוכאים צריכים להתמרד כדי ליצור שוויון אמיתי והוגן, בבחינת "מדוכאי כל העולם - התאחדו".

מי שמאזין לתקשורת הישראלית בטוח, שהאנשים הכי רעים במדינה הם הפוליטיקאים, נבחר הציבור, שרוצים כוח כדי לשלוט בחיינו. הם שולחים אנשים לצבא לצורך שרידות פוליטית לשימור הקואליציה וכדי להתחמק ממשפט; הצבא מרעיב אנשים בעזה והורג אנשים סתם; הכיבוש בעזה משחית; מדינת ישראל מבצעת פשעי מלחמה וצריך לסיים את המלחמה הרעה הזו.

ועוד: המילואימניקים קורסים וחלקם אף מתאבדים, המתנחלים אלימים, והחרדים הם רעים ואינטרסנטים. הכל רע, וצריך להתמרד נגד בעלי השררה והקואליציה המושחתת.

ומהי המציאות?

- הקואליציה נבחרה בצורה דמוקרטית, על ידי רוב העם. הסקרים מנבאים רוב ימני גם בבחירות הקרובות.
- אין הרעבה בעזה.
- הלוחמים אינם קורסים, אלא ההפך הגמור - מלאי מוטיבציה.

נכון, חברי הכנסת והשרים לא תמיד מתבטאים בנימוס; נכון, יש בעיה בחלוקת המזון בעזה; נכון, יש חיילים שנשחקים. אבל מה הרוב? **מה עיקר ומה טפל?** אתם יודעים בעצמכם את התשובה.

הגאונות של התקשורת היא לקחת אירועים יוצאי דופן שאכן קרו, ולנפח אותם. להבנות את המציאות, ליצור את סדר היום הרצוי לה.

וזה כמו 'נבואה המגשימה את עצמה': אם ידברו כל הזמן על התאבדויות, אז עוד חיילים יתאבדו, חס ושלום (קוראים לזה 'אפקט ורתר', חפשו בגוגל), אם נדבר על זה שיש מילואימניקים שקורסים, ניצור מציאות רחבה כזו. אם ניקח כמה מקרי קיצון של אלימות, נוכל לטעון שהמתנחלים אלימים.

”
**כשהייתה
כאן
'ממשלת
השינוי
והריפוי',
התקשורת
דאגה
להסביר
למה הרוב
טוב ולמה
הביקורת
היא שולית
ומזערית**

במקום למלא את העם בכוחות, התקשורת ממלאת את הלבבות בייאוש.
וזה נעשה תחת התירוצים הקבועים, 'חופש הביטוי' ו'זו המציאות, אתה מעדיף לטמון את הראש בחול'!

האמנם זו המציאות, או שזה חלק קטן ממנה?
האמנם זו המציאות, או שזה מסגור המציאות באופן שהתקשורת בחרה למסגר אותה?

כמובן שזה קשור לאג'נדה פוליטית. **כשהייתה כאן 'ממשלת השינוי והריפוי', התקשורת דאגה להסביר למה הרוב טוב ולמה הביקורת היא שולית ומזערית.** שוב, הם החליטו עבור כולנו מהו סדר היום הציבורי, איך ימוסגר השיח, מה עיקר ומה טפל. פשוט משחקים לנו בתודעה.

היכולת להביט על המציאות במבט-על היא מוגבלת מאוד בימינו. ההתעסקות של התקשורת במקרי קיצון ובאירועים שוליים כדי לטשטש את המחשבה וליצור תחושת דיכוי לצורך מרד - משפיעה על התודעה ועל הרגשות.

חירות אמיתית היא לראות נכוחה ולהבין זאת, כי הדבר משפיע על כולנו.

'אז מה אתה מציע?'

- ראשית, להתחזק באמונה בעם הגדול הזה, במורשתו וביכולותיו.
- לדעת שה' אוהב את עם ישראל ומוליך אותו לכיוון טוב, ושהוא לעולם לא יעזוב אותנו.

- לתת אמון בעם ישראל. מדובר בעם חכם ונבון, היודע לבחור את נבחר הציבור שלו.

- לתת אמון בחיילי צה"ל. אלה אנשים טובים ומוסריים, מלאי כוחות ומוטיבציה.

- להתאמץ להסתכל במבט-העל, לראות את המגמה הכוללת, את הכיוון הטוב של המציאות בפרספקטיבה רחבה.

קודם כל, זהו גורם ישיר לאושר ולבריאות נפשית.
ובעיקר - ככה מישירים מבט אל הנצח, וככה מנצחים.

חוזה המדינה היהודית

איתמר סג"ל

לקראת יום פטירתו התשעים של הרב קוק זצ"ל.

הרצל חזה את מדינת היהודים חמישים שנה לפני שזו אכן קמה והתהוותה, ובכך קנה לעצמו שם ותהילת עולם

'מדינה יהודית' או 'מדינת היהודים'?

בקרוב ההיסטוריונים ישנה מחלוקת בנוגע לתרגום הנכון של שם ספרו הראשון של הרצל:

'מְחַלְנֵי' הרצל מסבירים, שכוונתו הייתה למדינה ככל המדינות, מקלט בטוח ליהודים וזהו; לקח אישי מטרגדיית עלילת דרייפוס. את הרבנים, כך מצטטים מספרו, יש להכניס לקסרקטינים, כמו את אנשי הצבא.

לעומתם, אלה המנופפים בגילויי הזהות היהודית של הרצל מסבירים ש'החוזה' דיבר על מדינה בעלת זהות יהודית מובהקת, ולראייה מצטטים אמירות הרצל־אניות על הקשר שלו לדת ולרבנים, ועל **"הציונות היא שיבה ליהדות עוד לפני השיבה לארץ היהודים"**.

האמת, כמו שנהוג להגיד, נמצאת ככל הנראה די באמצע.

הרצל ממש לא היה מתבולל חסר זהות, שרק חיפש לעמו מקלט בטוח חילוני ומדינת כל אזרחיה; אבל גם לא גדול הדור שמקפיד על קלה בְּחִמוּךָּה.

ובכן, מהי אותה מדינה שחזה הרצל?

מדינה חילונית שיש בה מוטיבים של פולקלור, מסורת וזהות יהודית. פחות או יותר כמו מדינת ישראל של היום.

פחות או יותר? תלוי כמובן את מי אתם שואלים.

אגב, הרצל חשב שהשפה הרשמית תהיה גרמנית, ובכך פספס די בגדול. הוא גם היה בטוח שהערבים ישמחו ויקבלו בברכה את היהודים השבים לארצם, וכולם יחיו כאן בהרמוניה, באחוה, בשלום וברעות, ובכך פספס די בענק.

...

הרצל חזה את מדינת היהודים חמישים שנה לפני שזו אכן קמה והתהוותה, ובכך קנה לעצמו שם ותהילת עולם. אחלה של חוזה.

אך הרב קוק, הרא"ה, ראה הרבה יותר רחוק. בהספד הידוע שלו על הרצל אמר, שהרצל משול לבחינה של משיח בן יוסף - אמון על תחיית החול, על הקומה הבסיסית של הקמת הגוף החומרי לתחייה.

אבל משיח בן יוסף כידוע נהרג, משל ברור לקיומו של **שעון עצר ידוע מראש בקומת החול. במוקדם או במאוחר תתרוקן הסוללה.**

בלי הקומה הבאה, של משיח בן דוד, שהרב זצ"ל כינה "תחיית הקודש", אין תקומת עולם לתחיית החול, והיא עתידה להפוך למפלצת, כלשונו. (מהו 'קודש' בדיוק? נשאיר את הבירור הזה כרגע בצד).

וכך, בעוד האנשים הרגילים, ובהם אנשי ציבור, רבנים ועיתונאים, מתווכחים ביניהם על דא ועל הא ואם צריך להקים מדינה כזו או אחרת, הרב קוק כבר שט הלאה, קדימה, הרבה מעבר לחמישים השנים שצפה הרצל, וחזה - עשרות שנים לפני שבן-גוריון חלם בכלל לעמוד על בימת מוזאון תל אביב ולהכריז על הקמת המדינה - את חזון המדינה היהודית:

”
**מהי מדינת ישראל
– מדינה יהודית, או
מדינה שהיא
במהותה מדינת כל
אזרחיה ויש בה מעט
פולקלור יהודי**

לא רק מדינה שיש בה הרבה יהודים שיושבים לבטח בארצם, וגם לא מדינה שיש בה קצת שמירת שבת בפרהסיה, מסורת וחוק השבות, כי אם מדינה שהיא, כלשון הרב, "מדינה שהיא בסיסודה אידיאלית, שחקוק בְּהווייתה תוֹכֵן האידיאלי היותר עליון, שהוא באמת האושר היותר גדול של היחיד. מדינה זו היא באמת היותר עליונה בסולם האושר, ומדינה זו היא מדינתנו, מדינת ישראל, יסוד כסא השם בעולם, שכל חפצה הוא שיהיה השם אחד ושמו אחד". יותר מתשעים שנה עברו מכתובת המשפטים הללו, המצריכים העמקה רבה, ואנחנו ממש עוד לא שם.

הרב זצ"ל לא חלם בהקיץ או טעה, אלא שרוחב מחשבותיו, תעופת חזיונותיו וגובה שרעפיו הרחיקו עוף לא רק חמישים שנה קדימה, כי אם מאה, מאה וחמישים או מאתיים שנה קדימה, ואולי אפילו יותר.

"מְרַחְבֵי אֵל אֶתְהָ נַפְשֵׁי", כתב פעם הרב זצ"ל, "אל תסגרוני בשום כלוב, לא גשמי ולא רוחני. שְׁטָה היא נשמתי ברחבי שמים".

כשהרב דיבר לפני מאה שנים על תחיית הקודש, אף שתחיית החול בקושי התחילה, זה נראה מנותק מדי מהמציאות. דווקא היום, תשעים שנה אחרי מותו, תורתו נעשתה סופר רלוונטית, ואנחנו רואים לנגד עינינו מה קורה לערמות חול גדולות מאוד כשהן חסרות מצפן ומתבדרות לפי הכיוון שאליו נושבת הרוח באותו הבוקר.

...

אין שום ויכוח גדול בין שמאל לימין ובין חילונים לדתיים שלא שייך בעומקו למחלוקת מהי מדינת ישראל – מדינה יהודית, או מדינה שהיא במהותה מדינת כל אזרחיה ויש בה מעט פולקלור יהודי. אותו ויכוח תאולוגי בין הרצל לרב קוק הוא עכשיו לב-ליבו של כל מה שקורה כאן, וביתר שאת בשנים האחרונות.

הכול קשור בזה: הרפורמה במערכת המשפט, המאבק על הארץ, מה שקורה בצבא וגם המלחמה האחרונה. השמאל הקיצוני מבין זאת מצוין, לפעמים טוב יותר משמבינים זאת הדתיים עצמם. יש הנוטים להתכחש לזה וחושבים, שבכל מה שנוגע למחלוקת התאולוגית עם הציבור החילוני – קצת יותר נחמדות וצהר בין עולמות, והכול ייפתר.

”
**אנחנו מלאי
סבלנות
מצד אחד,
אבל מצד
אחר,
כלשונו של
הרב
במקומות
רבים,
"צָרוּר לֹא
יפול
אַרְצָה",
כלומר:
הכול יקרה,
עד הפרט
האחרון**

אבל מי שרואה את עצמו תלמיד של הרב קוק יודע, שאנחנו מלאי סבלנות מצד אחד, אבל מצד אחר, כלשונו של הרב במקומות רבים, "צָרוּר לֹא יפול אַרְצָה", כלומר: הכול יקרה, עד הפרט האחרון:

מדינה יהודית, עם קדוש בארץ הקודש על פי תורת הקודש. כל מי שיונק מתורת הרב, צריך לרצות את הכול. לראות את הטוב בכול ולשמוח במה שיש, ובאותה נשימה לא להסתפק בשום דבר שהוא פחות מהשלמות המוחלטת.

בנחת ובקורת רוח גדולה.

כשיוסרו הבורות הציבורית והפסיכოזה ההמונית המדמיינת שלטון איראני דְּכָאָנִי, יוסר גם הפחד מעדכון הגרסה הלאומית למדינה יהודית.

הרצל אכן ייסד כלשונו את מדינת היהודים. שאפו.

והרב קוק? הרב קוק ייסד את המדינה היהודית. בואו נעזור גם לחזון הזה להתגשם.